

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Bleiburg/Okrajno Sodišče Pliberk – Austria) – Čepelnik d.o.o. / Michael Vavti

(Sprawa C-33/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Ograniczenia – Usługi na rynku wewnętrznym – Dyrektywa 2006/123/WE – Prawo pracy – Oddelegowanie pracowników do wykonywania prac budowlanych – Zgłoszenie pracowników – Przechowywanie i tłumaczenie dokumentacji płacowej – Zawieszenie płatności – Wniesienie zabezpieczenia przez usługobiorcę – Zabezpieczenie kary pieniężnej, która może być ewentualnie nałożona na usługodawcę)

(2019/C 16/07)

Języki postępowania: niemiecki i słoweński

Sąd odsyłający

Bezirksgericht Bleiburg/Okrajno Sodišče Pliberk

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Čepelnik d.o.o.

Strona pozwana: Michael Vavti

Sentencja

Wykładni art. 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które właściwym organom przyznaje możliwość zobowiązania zleceniodawcy mającego siedzibę w tym państwie członkowskim do wstrzymania wypłaty na rzecz zleceniobiorcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim wynagrodzenia za wykonane przez niego usługi, a nawet wniesienia przez owego zleceniodawcę zabezpieczenia w wysokości pozostałego do zapłaty wynagrodzenia, mającego na celu zagwarantowanie zapłaty kary pieniężnej, która ewentualnie mogłaby zostać nałożona na tego zleceniobiorcę w przypadku stwierdzenia, że naruszył on przepisy prawa pracy tego pierwszego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 listopada 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Den Haag – Niderlandy) – X (C-47/17), X (C-48/17) / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawy połączone C-47/17 i C-48/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 604/2013 – Rozporządzenie (WE) nr 1560/2003 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Kryteria i mechanizmy ustalania – Wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl – Odpowiedź odmowna państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek – Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy – Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1560/2003 – Termin na udzielenie odpowiedzi – Upływ – Skutki]

(2019/C 16/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X (C-47/17), X (C-48/17)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, zmienionego przez rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania w sprawie ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie na podstawie art. 21 lub art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, które, po przeprowadzeniu niezbędnych czynności sprawdzających, udzieliło na ten wniosek odpowiedzi odmownej w terminach przewidzianych w art. 22 lub art. 25 tego ostatniego rozporządzenia i do którego następnie skierowano wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na mocy wspomnianego art. 5 ust. 2, powinno dolożyć wszelkich starań, w duchu lojalnej współpracy, aby udzielić odpowiedzi na ten ostatni wniosek w dwutygodniowym terminie.

W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie, nie udzieli w tym dwutygodniowym terminie odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, dodatkowa procedura ponownego rozpatrzenia zostaje ostatecznie zamknięta, w związku z czym wnioskujące państwo członkowskie należy z upływem wspomnianego terminu uznać za odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, chyba że posiada ono jeszcze wystarczająco dużo czasu, aby móc złożyć w wiążących terminach przewidzianych w tym celu w art. 21 ust. 1 i w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 ponowny wniosek o przyjęcie lub wtórne przyjęcie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-93/17) ⁽¹⁾

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Obowiązek odzyskania – Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie – Przedsiębiorstwo, które wykonuje jednocześnie działalność cywilną i wojskową – Niewykonanie – Podstawowe interesy bezpieczeństwa państwa członkowskiego – Artykuł 346 ust. 1 lit. b) TFUE – Kary finansowe – Okresowa kara pieniężna – Ryczałt – Zdolność płatnicza – Współczynnik „n” – Czynniki leżące u podstaw oceny zdolności płatniczej – Produkt krajowy brutto – Ważenie głosów państwa członkowskiego w Radzie Unii Europejskiej – Nowe zasady głosowania w Radzie

(2019/C 16/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele): A. Bouchagiar i B. Stromsky, pełnomocnicy

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele): K. Boskovits i A. Samoni-Rantou, pełnomocnicy